

грыжатъ да ѿ заведѣ самичкѣ на което мѣсто че изберете за прибѣжище неи.

Мѣстото на моето прибѣжище, възрази Лодоиска, е дѣто тѣ забѣгнатъ, на вседу ще ги послѣдувамъ. И съвсѣмъ що ѿ прѣдстави баща ѿ, че не ще може да утърпи и прѣнесе тегилата на едно дълговрѣменно пѣтуваніе, и още, че и ный поради нейъ ще бждемъ изложены на опасности едно слѣдъ друго.

— Колкото по-голѣмы бждятъ тѣзи опасности и прѣмеждія, думаше тя, толкозь повече съмъ длъжна да участвувамъ и азъ въ тѣхъ съ васъ наедно. Колко пѣтя ми сте повтаряли, че дъщеря-та на Пулосскаго не трѣба да е като една отъ простытъ жены; осьмъ години станѣ отъ какъ живѣѣ азъ въ срѣдъ военнытъ ужасы, и не съмъ виждала освѣнъ сцени на кръвопролитіе и ужасы.

И тѣй, когато смъртъ-та мя е обиколила отъ всякъдѣ б мя заплашва всякой часъ, сега защо мя неоставяте да ѿ прѣзрѣ близу при васъ? Да ли животътъ на Лодоискѣ не зависи отъ животътъ на бащѣ и? Любинскый, *крошумтъ* който ще тя пониже да ли не ще закара възлюбленнѣтъ ти въ гробътъ? и отъ кога съмъ станѣла азъ недостойна вече затова?.....

На това азъ като прѣсѣкохъ думѣтъ на Лодоискѣ, съгласно съ бащѣ и, описахмы ѿ за коѣ причинѣ сме рѣшили да ѿ оставимъ въ Полшѣ. Но тя като мя изслуша съ нетърпѣніе: неблагодарный, извыка, безъ мене ли искашь да отидешъ? Да,